



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De consuetudine. cap. lix.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

Simile. Sapientia quoque est seipsum nosse, ac non immodicè efferrì, nec perinde ut voces affi-
ci, quæ si immoderatus copendantur, prorsus deficiunt.

ibid. Hæc cum nobis explorata sint, fratres, demus operam, ne ad bonum torpescamus, sed
in omni- spiritu ferueamus (ne alioqui paulatim in mortè obdormiamus, aut dormientibus nobis per-
niciosam zizaniam hostis superferat. Ignauia enim & segnities somno coniuncta est) nec rur-
sus cum temeritate & cæco nostri amore inferuescamus, ne in transuersum abripiamur,
tenendus viâ; regia excidamus, atque in horum alterum necessario incidamus, nempe ut vel cal-
cipibus propter tarditatem opus habeamus, vel propter temerarium animorum impetum
modus. in præcepis ruamus. Quin potius curam adhibeamus, ut vtriusque vtilitatem colligamus,
illius nimirum lenitatem & moderationem, huius zelum, vtriusque rursum vitium su-
giamus, hoc est illius veterosam pigritiam, huius verò temeritatem. Hac ratione fiet, ut
nec ob defectum sterilem & infrugiferi simus, nec propter excessum periclitemur. Quam
enim inutilis est iners ac supina segnities, tam inutilis est stulta acrimonia: illa à bonis &
honestis actionibus refugiens, hæc easdè præteriens, ac dextro dexterius aliquid cõstituens.

ibid. Præstat, id quod per facultates licet, offerre, quàm officio penitus deesse. Non enim qui
huiusmodi res non potuit, in culpa est: sed qui noluit, crimini ac pænæ obnoxius est, siue de
diuinis rebus loquamur, siue de humanis.

Nec segniorem, quàm par sit, esse bonum est, nec acriorem: ita ut vel per nimiam faci-
litatem ac lenitatem ad omnes te adiungas, aut per temeritatem ab omnibus te remoueas.
Aequè enim & iners est segnities, & lenitas atque inconstantia societatis expers.

Modus omnis optimus.

Chryf. Huiusmodi est Christi sapiëntia: quippè quæ nec minus quàm par sit, nec amplius quàm
conueniat, dimicare permittat: sed vbiq; modum ac mediocritatem custodiat.

Isidor. Moderatus sit virtutis labor: ne modum excedat mutatio.

De sapientibus ac prudentibus viris: & quòd eos semper ad iuuandum
promptos esse oporteat. CAP. LVIII.

Sap. 7. **S**APIENTIAM sine fictione didici, & sine inuidia communico, & di-
uitias illius non abscondo.

Ecli. 41. **M**ultitudo sapientium, salus mundi.
20. Melior est homo, qui abscondit stultitiam suam, quàm homo, qui
abscondit sapientiam suam. Sapientia absconsa, & thesaurus inuisus, quæ uti-
litas in vtrisque?

Mat. 10. Gratis accepistis: gratis date.

1. Pet. 3. Parati semper ad satisfactionem omni poscèti vos rationem de ea, quæ in vo-
bis est spe: sed cum modestia & timore, conscientiam habentes bonam.

Basil. Proditionis periculum est, si quis de rebus diuinis ab iis interrogatus, qui Dei amore
præditi sunt, non promptè atque impigèrè responsum dat.

De consuetudine. CAP. LIX.

Sap. 14. **E**T VSTATE confirmata impia consuetudo, tanquam lex custo-
dita est.

Homo, qui assueuerit sermonibus probrosis, in omnibus diebus
vitæ suæ non erudietur.

Basil. Multi antiqua consuetudine detenti ac superati, spurcitiem & abominationem eorum,
Etia brutæ que sunt, non agnoscunt.

ta animã Disiunctio a rebus vsitatis & familiaribus, brutis etiam animantibus est acerbissima.
ta agrè a Ipse equidem bouem aliquando vidi in præsepio collachrimantem, cum is, quem pabuli ac
ing

A ingi socium habebat, morte extinctus fuisset. Ac reliqua etiam animantia, quæ ratione carerent, ea, quibus assueverunt, arctissime complectuntur. *se inuicem diuictum*

Sedulo ac studiose in peccatis immorari, eiusmodi quandam habitum in animis gignit, qui egre submoueri potest. Inueteratus enim animæ mos, ac vitij studium, temporis longinquitate confirmatum, vix, aut etiam nullo modo curari potest; quippe cum cōsuetudo in naturam ut plurimum migret.

Improbiorum sermonum consuetudo via est ad res ipsas.

Consuetudo, vetustate corroborata, naturæ vim assumit.

Vitia ea, quæ vetustate robur collegerunt, spatio quodam temporis ad emendationem indigent.

B Mos, tempore confirmatus, legis instar habitus est. *Nax.*

Non facile est ea, quæ consuetudine ac longo tempore culta atque honori habita sunt, conuellere & immutare.

Peccandi consuetudo animam eò prolapsam ad deteriora semper ducit. *Chryso.*

Magna consuetudinis vis est ad retinendam animam, nec sinendam eam ad pristinum virtutis habitum rursus assurgere. Habitus enim ex consuetudine, natura ex habitu comparatur. Naturam porro immouere, atque immutare difficile est. *Nili.*

Morbi, quibus diuturno tempore quispiam assuevit, vix iam omnino, aut etiam ne vix quidem depelli ac profligari possunt.

Non facile est animam errore occupatam de sententia deducere.

C Repentina omnium rerum in contraria mutationes periculosissima sunt: ac præsertim cùm vires ea, quæ molestiam afferunt, temporis diuturnitate robur contraxerunt. *Philonis.*

De iis, qui consiliis obtemperant.

C A P. L X.



D VM AVDISSET Iethro omnia, quæ agebat Moyfes in populo, ait, Quid est hoc quod facis in plebe? Cur solus sedes, & omnis populus præstolatur de manè vsque ad vesperam? Cui respondit Moyfes, Venit ad me populus querens sententiam Dei. Cùmque acciderit eis aliqua disceptatio, veniunt ad me, ut iudicem inter eos, & ostendam præcepta Dei, & leges eius. At ille, *Exod. 18*

Non bonam rem facis: stulto labore consumeris, & tu, & populus iste, qui tecum est: ultra vires tuas est negotium: solus id non poteris sustinere. Sed audi verba mea atque consilia, & erit Dominus tecum. Esto tu populo in his, quæ ad Deum pertinent, ut referas quæ dicuntur ad eum: ostendâsque populo ceremonias, & ritum colendi. Prouide autem de omni plebe viros sapientes, & timentes Deum, in quibus sit veritas, & qui oderint auaritiam, & constitue ex eis tribunos, & centuriones, & quinquagenarios, & decanos, qui iudicent populum in omni tempore: quicquid autem maius fuerit, referant ad te, & ipsi minora tantummodò iudicent: leuiusque sit tibi, partito in alios onere. Si hoc feceris, implebis imperium Dei, & præcepta eius poteris sustentare: & omnis populus hic reuertetur ad loca sua cum pace.

Dixit Saul ad puerum, qui erat cum eo: Veni, & reuertamur, ne fortè dimiserit pater meus asinas, & sollicitus sit pro nobis. Qui ait, Ecce vir Dei est in ciuitate hac, vir nobilis: omne quod loquitur, sine ambiguitate venit. Nunc ergo eamus illuc, si fortè indicet nobis de via nostra propter quam venimus. *1. Reg. 9.*

Dixit Nathan ad Bethsabee matrem Salomonis, Num audisti, quia regnauerit Adonias, & Dominus noster Dauid hoc ignorat? Nunc ergo veni, accipe consilium à me, & salua animam tuam, filiisque tui Salomonis. Vade, & ingredere ad regem Dauid, & dic ei, Nonne tu, Domine mi rex, iurasti mihi ancillæ tuæ, dicens, Quòd Salomon filius tuus regnabit post me, & ipse sedebit in folio meo? Quare ergo regnat Adonias? Et adhuc ibi te loquente cum rege, ego veniam post *3. Reg. 1.*